

ARJA SIHVOLA

JÄLKEEN
KASPERIN

Jälkeen Kasperin

Arja Sihvola

Jälkeen Kasperin

SAGA Egmont

Jälkeen Kasperin

Cover image: Shutterstock

Copyright © 2015, 2024 Arja Sihvola and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727186436

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

NATALIALE

I osa

AJANLASKU MUUTTUU

KUUSI PÄIVÄÄ

Poikani Kasper on kuollut, tehnyt itsemurhan kuusi päivää sitten.

Makaan lattialla ja kuuntelen, miten kipu leviää pitkin ruumistani kuin hapan, kirvelevä myrkky. Se tavoittaa joka solun, ei säästä mitään.

Kasper kuoli kesämökillä häkään. Hän oli jättänyt viestin erikseen kirjekuorissa minulle, Iinalle ja Juhanille. Mitään syytä niistä ei selvinnyt, oli vain anteeksipyyntö.

Oman kirjeeni olen pannut tarkasti talteen työpöytäni ylimpään laatikkoon. Käyn joka päivä varmistamassa, ettei se ole kadonnut minnekään. Siinä ovat Kasperin viimeiset sanat minulle.

Muita en tule enää saamaan.

Kasper oli ainokaiseni, vaikkei häntä ainokaiseksi aiottu. Kolme lasta olisin halunnut, yhden sain ja nyt hän on kuollut. Makaan lattialla ja totean, että lapsen kuolema koskee samaan

paikkaan kuin syntymä: syvälle lantioon. Kipu ravistaa ja repii ruumista aivan kuin 23 vuotta sitten.

Supistukset alkoivat silloin hitaasti, joten menin kaikessa rauhassa kävelemään puistoon. Ajattelin, etten kiirehdi sairaalaan, saattavat vielä lähettää tietämättömän ensisynnyttäjän takaisin kotiin, ja sitä en halunnut. Päätin lähteä taksilla vasta, kun tuntuu, etten voi enää jäädä kotiin. Siihen mennessä Erik olisi varmasti ehtinyt tulla toimistolta. En ollut soittanut hänelle, etten hätäännyttäisi liian aikaisin.

Oli lokakuu, tuuli pyöritteli pudonneita lehtiä pitkin puiston käytävää. Olin elämää ja odotusta täynnä. Seuraavana aamuna synnytyssalin ikkunasta näkyi oransseja vaahteroita, tuuli edelleen ja aurinko paistoi. Synnytys oli kestänyt koko yön. Silloin Kasper irtosi minusta elämälle, nyt hän on irronnut kuolemalle. Yhtä lopullinen kuin irtoaminen, napanuoran katkaiseminen oli silloin, yhtä peruuttamaton on tämäkin luopuminen. Sitäkö on äidin matka, kulkemista luovuttamisesta toiseen?

Ensimmäisinä koulupäivinä saatoin Kasperin niin pitkälle, ettei enää ollut yhtään kadun ylitystä. Neuvoisin tarkkaan turvallisimman reitin. Sinä päivänä, kun hän lähti ensimmäistä kertaa kouluun yksin ja katsoin parvekkeelta hänen peräänsä, menettämisen mahdollisuus nousi mielessä ja herätti hädän. Olenko osannut varoittaa? Olenko osannut varustaa? Pelottavat mahdollisuudet kulkivat silmissäni. Entäpä jos vähän ajan päästä poliisi soittaa ovikelloa ja kertoo, että jotakin kauheaa on tapahtunut?

Ovikello soi. Siellä on Iina, Kasperin viimeisin tyttöystävä. Siis viimeinen. Iinan silmät ovat turvonneet, ja hän tulee suoraan syliini. En itke, vaikka hän itkee. Kun muita on läsnä, en saa ulos

Mitä tapahtuu äidille, kun hänen lapsensa tekee itsemurhan?

Annan puoliso Erik on menehtynyt syöpään, eikä Anna ole vielä täysin käsitellyt tapahtuman aiheuttamia tunteita kun tapahtuu jotain, mikä horjauttaa hänen maailmansa lopullisesti pois paikoiltaan. Annan ainoa poika Kasper tekee itsemurhan.

Mitä kaikkea äiti ajatteleekaan, kun hänen lapsensa tappaa itsensä? Annan mielessä pyörivät syyllisyys, hämmennys, suru, eksyminen elämässä ja arjessa, sekä kysymykset joihin ei koskaan saa vastausta. Voiko suurimmasta surusta nousta takaisin elämään? Saako itsestään löytää uutta voimaa ja elämälleen uusia merkityksiä, vaikka silloin tuntuu kuin pettäisi kuolleet?

Kuuden vuoden ajalle sijoittuva romaani kuvaa viiltävästi Annan matkaa surun, kysymysten ja yksinäisyyden läpi kohti elämää, joka on uudenlainen ja erilainen, mutta jossa on yhä toivoa.

Arja Sihvola on suomalainen kirjailija ja vapaa toimittaja. Hän on myös ollut mukana perustamassa itsemurhan tehneiden läheisten vertaistukiyhdistystä Surunauha ry:tä.